

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23. marca 2017 roku powód (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. (dalej zwana także: (...)), uprzednio prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zwana dalej spółką (...)) wniosła o zasądzenie od pozwanego R. P. kwoty 691,55 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona kwota stanowi wynagrodzenie za wykonanie przez stronę powodową umowy przewozu przesyłek, na potwierdzenie czego wystawiła faktury VAT. Podniósł, iż pozwany nie uregulował należności wynikających z wystawionych faktur VAT. Powód dochodzi zapłaty należności głównej w wysokości 579,33 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami w kwocie 112,22 zł (pozew, k. 2-3v.).

W dniu 30. marca 2017 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNC 2370/17, k. 17). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 12. maja 2017 r. (zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 23).

W dniu 26. maja 2017 roku pozwany R. P. złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany nie kwestionował okoliczności zawarcia z powodem umowy przewozu. Pozwany zakwestionował natomiast wysokość dochodzonego roszczenia (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 24-27).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniach: 30. sierpnia 2014 r. oraz 30. września 2014 r. R. P., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) P.P.H.U. (...) w M. (Nadawca), zlecił (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wykonanie usług przewozu przesyłek. Cena paczek do 31,50 kg została określona na kwotę 10,00 zł netto. W przypadku przesyłek niestandardowych do ceny doliczano 4,00 zł netto, natomiast w przypadku przekroczenia wagi 31,50 kg – 40,00 zł netto. Wymiary przesyłki natomiast nie powinny przekraczać: długość – 140 cm, szerokość – 60 cm, wysokość – 60 cm, całość – 220 cm. W liście przewozowym Nadawca zamieszczał informacje m. in. o wadze, wymiarach oraz rodzaju przesyłek (§3.5 regulamin). Patron (...) mógł w każdym czasie sprawdzić czy przesyłka odpowiada oświadczeniom Nadawcy zawartym w liście przewozowym, w szczególności co do jej wagi, wymiarów oraz czy zachowane zostały przepisy dotyczące rzeczy dopuszczonych do przewozu na warunkach szczególnych (§4.6 regulaminu). W §4.8 regulaminu zastrzeżono, że w przypadku niezgodności stwierdzonych przez Patron (...), na podstawie ust. 6., Patron (...) przysługiwać będzie prawo do naliczenia dodatkowej opłaty, odpowiadającej wadze i wymiarom przesyłki, zgodnie z obowiązującym cennikiem. Dodatkowe koszty związane z przeładunkiem przesyłki na odpowiedni środek transportu miały obciążać Nadawcę przesyłki (okoliczności bezsporne; regulamin świadczenia usług (...) sp. z o.o., k. 60-65, cennik, 92-94, oferta, k. 95-96).

W związku z wykonaniem usług przewozu, spółka (...) wystawiła na rachunek R. P. następujące faktury VAT:

- nr (...) /PS/1 z dnia 30. sierpnia 2014 r. na kwotę 509,22 zł brutto (414,00 zł netto), za przesyłki kurierskie w sierpniu 2014 r., z terminem płatności do dnia 23. września 2014 r,
- nr (...) /PS/1 z dnia 30. września 2014 r. na kwotę 198,03 zł brutto (161,00 zł netto), za przesyłki kurierskie we wrześniu 2014 r., z terminem płatności do dnia 22. października 2014 r.

(faktury VAT, k. 9-9v., zestawienie, k. 10-13).

W dniu 29. września 2014 r. R. P. zgłosił reklamację co do faktury VAT nr (...), wskazując, iż zlecił przewóz 8 przesyłek na kwotę 104,00 zł netto, natomiast faktura VAT opiewa na kwotę 414,00 zł netto (korespondencja e-mail, k. 28, 35-36).

W odpowiedzi na powyższe, spółka (...) poinformowała, iż różnica w kwocie 310,00 zł netto wynika z dofakturowania za przewożone oraz niestandardowe przesyłki z miesiąca lipca. Do wiadomości e-mail zostało załączone zestawienie przewożonych paczek. Według załączonej specyfikacji waga 3 z 5 przesyłek wynosiła: nr (...) – 46,10 kg, (...) – 46,10 kg, (...) – 47,40 kg. Według tej specyfikacji przewożonych było 5 przesyłek i do każdej z nich doliczono kwotę 62,00 zł, w związku z przeważeniem (korespondencja e-mail, k. 28, 35, załącznik - specyfikacja, k. 29, 97-98).

R. P. w dniu 3. października 2014 r. ponownie zgłosił reklamację do faktury VAT nr (...), wskazując, iż rozmiar oraz waga wysłanych przez niego paczek mieści się w gabarytach wyznaczonych przez spółkę (...). Wskazał, iż wymiary wysłanych paczek były następujące: długość 92 cm (według umowy maksymalnie 140 cm), szerokość 60 cm (według umowy maksymalnie 60 cm) oraz wysokość 40 cm (według umowy maksymalnie 60 cm). R. P. zakwestionował także wagę paczek ustaloną przez Patron (...) (47 kg), gdyż według jego wagi każda paczka ważyła ok. 30,6 kg (korespondencja e-mail, k. 34-35).

W dniu 11. grudnia 2014 r. R. P. ponowił swoją reklamację, z uwagi na brak odpowiedzi od spółki (...) (korespondencja e-mail, k. 33-34).

W związku z zapytaniem od spółki (...), R. P. poinformował, iż specyfikacja wysłanych paczek nie zgadza się z kwotą wskazaną na fakturze za miesiące: sierpień, wrzesień i październik 2014 r. R. P. wskazał, iż faktura VAT za miesiąc lipiec została wystawiona prawidłowo i opłacona przez niego w całości. Za miesiąc sierpień dokonał zapłaty kwoty 127,92 zł, która to kwota była zgodna z jego wyliczeniami oraz wyliczeniami na panelu płatności (z faktury wynikała kwota 509,22 zł). R. P. miał też zastrzeżenia co do wystawionej faktury za miesiąc wrzesień (198,03 zł), gdyż z jego wyliczeń kwota ta powinna wynosić 111,93 zł. Wskazał, iż nie dokonał zapłaty, gdyż tak polecił mu opiekun – P. K.. R. P. wskazał, iż również kwota z faktur VAT za październik 2014 r. (103,32 zł) nie zgadza się z jego wyliczeniami (98,40 zł), ale postanowił uregulować za nią płatność (korespondencja e-mail, k. 31-32).

Spółka (...) ponownie poinformowała R. P., iż różnica w kwotach wynikała z dofakturowania za przeważenia oraz elementy niestandardowe przewożonych paczek. Do wiadomości e-mail zostały załączone zestawienia paczek przewożonych w okresie: sierpień-październik 2014 r. Według załączonej specyfikacji waga przesyłek przewożonych w sierpniu wynosiła: nr (...) – 32,63 kg, nr (...) – 33,35 kg, (...) – 32,72 kg, (...) – 34,92 kg, (...) – 32,05 kg. W związku z przeważeniem, do każdej przesyłki doliczono kwotę 62,00 zł. Waga jednej z przewożonych przesyłek (nr (...)) we wrześniu 2014 r. wynosiła 32,97 kg, w związku z czym za przeważenie doliczono kwotę 62,00 zł. Do pozostałych przesyłek: nr (...) i (...) doliczono po 4,00 zł za elementy niestandardowe. Również w październiku 2014 r. doliczono do ceny za przewóz przesyłki nr (...) kwotę 4,00 zł za niestandardowe elementy (korespondencja e-mail, k. 30, zestawienie, k. 37, 99-101).

R. P. ponownie zgłosił reklamację do Patron (...) z prośbą o wyjaśnienie różnic w wadze paczek wskazanych w specyfikacji z dnia 30. września 2014 r. i 15. października 2015 r. Ponadto poinformował, iż umówił się z opiekunem – P. K., na ważenie kolejnych wysłanych przez Nadawcę paczek, jednak opiekun nie stawiał się na spotkanie. Jednocześnie R. P. poinformował, iż przy ważeniu paczek w jego obecności nie stwierdzono nieprawidłowości (korespondencja e-mail, k. 87-89).

R. P. od 2012 r. przysyłał do tego samego kontrahenta, taką samą liczbę paczek o takich samych wymiarach i wadze (do 31,5 kg). W okresie lipiec-sierpień 2014 r. spółka (...) przekazała sześciokrotnie na rachunek R. P. taką samą kwotę (2.400,00 zł) od tego kontrahenta Nadawcy – odbiorcy paczek. W dniu 27. sierpnia 2014 r. zainkasowana kwota była wyższa (2.600,00 zł) z uwagi na wzrost ceny przewożonego towaru (wyciąg z rachunku bankowego, k. 38-44, listy przewozowe, k. 102-133).

Pismem z dnia 27. lutego 2017 r. spółka (...) wezwała R. P. do zapłaty kwoty 690,44 zł, tytułem należności wynikającej z faktur VAT nr: (...)/PS/1 i (...)/PS/1, na co składała się należność główna w wysokości 579,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę w wysokości 111,11 zł (wezwanie do zapłaty, k. 14, rozliczenie należności klienta, k. 58-59).

W dniu 30. czerwca 2017 r. R. P. otrzymał od Patron (...) aneks do umowy nr (...), w którym zmieniono cenę za przesyłki niestandardowe o wadze rzeczywistej do 31,50 kg – z 4,00 zł na 5,20 zł. Aneks wchodził w życie z dniem 30. lipca 2017 r. (aneks, k. 73).

W dniu 29. grudnia 2017 r. nastąpiło połączenie spółek (...) - spółka przejmowana oraz (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. - spółka przejmująca (okoliczności bezsporne).

W dniu 20. lutego 2018 r. R. P. wpłacił na rachunek S. kwotę 111,93 zł, tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...) (potwierdzenie dokonania przelewu, k. 74).

Stan faktyczny opisany powyżej był w części – wskazanej powyżej – bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Powołane powyżej odpisy dokumentów prywatnych oraz wydruki, przedłożone przez strony, Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń – w zakresie wskazanym wyżej, przy odpowiednich partiach ustaleń. Wiarygodność dokumentów i wydruków nie była kwestionowana przez strony, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powód wywodził roszczenie procesowe będące przedmiotem niniejszego postępowania z zawartej z pozwanym umowy o świadczenie przewozu przesyłek. Strony zawarły umowę przewozu, wobec czego w przedmiotowej sprawie znajdują zastosowania przepisy ustawy prawo przewozowe z dnia 15. listopada 1984 r. (Dz. U. 2012 poz. 1173 t.j.) i odpowiednio przepisy kodeksu cywilnego o umowie przewozu (art. 90 ustawy prawo przewozowe). Zgodnie z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Z treści powyższego przepisu wprost wynika, że umowa przewozu jest umową odpłatną, a więc za wykonanie przewozu przewoźnikowi przysługuje wynagrodzenie. Kontrahentem przewoźnika w umowie przewozu jest nadawca (wysyłający przesyłkę), a więc na nim spoczywa - na podstawie art. 774 k.c. - obowiązek zapłaty przewoźnikowi wynagrodzenia.

Między stronami bezsporny był fakt zawarcia umowy przewozu przesyłek. Bezsporna była także okoliczność wykonania przez powoda usług przewozu, na podstawie których wystawił faktury VAT, będące przedmiotem niniejszego postępowania. Sporem objęta była wysokość dochodzonego roszczenia. Pozwany podniósł bowiem, iż powód niezasadnie obciążył go dodatkową opłatą za przeważenie przesyłek, w związku z czym wstrzymał się z zapłatą wynagrodzenia wynikającego z faktur VAT dochodzonego w niniejszym postępowaniu z uwagi na zgłoszenie reklamacji.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., powód winien udowodnić okoliczność wykonania umowy, natomiast pozwany winien udowodnić istnienie okoliczności uprawniającej go do powstrzymania się ze spełnieniem świadczenia w postaci zapłaty wynagrodzenia.

W ocenie Sądu powód sprostował ciężącemu na nim obowiązkowi wykazania, że wykonał umowę przewozu. Pozwany nie kwestionował jakości usług świadczonych przez powoda, zatem niewątpliwie zaktualizował się obowiązek zapłaty wynagrodzenia powodowi za świadczone usługi. Wobec faktu, że strona pozwana nie kwestionowała powyższych okoliczności, powód zwolniony był z dalszego dowodzenia swoich twierdzeń w tym zakresie.

Fakt wykonania przez powoda usług nie był okolicznością sporną. Sporna była wysokość wynagrodzenia należnego za te usługi. Strona pozwana zakwestionowała bowiem podstawę obciążenia jej dodatkową opłatą za przeważenie przesyłek oraz niestandardowe rozmiary.

W niniejszej sprawie to na powodzie spoczywał ciężar wykazania wysokości należnego mu wynagrodzenia. W szczególności powód winien wykazać podstawę naliczenia dodatkowych opłat do ceny za przewóz nadanych przez pozwanego przesyłek. W niniejszej sprawie strona powodowa powoływała się na zapisy regulaminu świadczenia usług przewozu, zgodnie z którymi miała ona prawo sprawdzić wagę i wymiary przesyłki i w przypadku wymiarów niestandardowych doliczyć opłaty dodatkowe. Zgodnie z treścią §4.6 regulaminu, powód mógł w każdym czasie sprawdzić czy przesyłka odpowiada oświadczeniom Nadawcy zawartym w liście przewozowym, w szczególności co do jej wagi, wymiarów oraz czy zachowane zostały przepisy dotyczące rzeczy dopuszczonych do przewozu na warunkach szczególnych. Z kolei §4.8 stanowił, iż w przypadku niezgodności stwierdzonych przez powoda, na podstawie ust. 6., przysługiwać będzie mu prawo do naliczenia dodatkowej opłaty, odpowiadającej wadze i wymiarom przesyłki, zgodnie z obowiązującym cennikiem. Dodatkowe koszty związane z przeładunkiem przesyłki na odpowiedni środek transportu miały obciążać Nadawcę przesyłki. Podkreślenia wymaga, iż w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie także przepis art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 15. listopada 1984 r. Prawo Przewozowe, zgodnie z którym przewoźnik może sprawdzić, czy przesyłka odpowiada oświadczeniom nadawcy zawartym w liście przewozowym oraz czy zachowane zostały przepisy dotyczące rzeczy dopuszczonych do przewozu na warunkach szczególnych. Sprawdzenia dokonuje się w obecności nadawcy, a jeżeli wezwanie go nie jest możliwe albo gdy nie zgłosi się w wyznaczonym terminie, przewoźnik dokonuje sprawdzenia w obecności osób zaproszonych przez siebie do tej czynności (ust. 2). Wynik sprawdzenia zamieszcza się w liście przewozowym albo dołączonym do niego protokole (ust. 3). W razie stwierdzenia niezgodności oświadczeń zawartych w liście przewozowym ze stanem rzeczywistym przesyłki, koszty sprawdzenia obciążają przesyłkę (ust. 4). Z powyższego wynika, iż przewoźnik posiada uprawnienie do tego, by sprawdzić przesyłkę, ale nie ma takiego obowiązku, pozostaje to do jego decyzji, zależnie od uznania tego za konieczne lub za zbędne. Przewoźnik zatem ma prawo sprawdzić wprowadzone dane przez nadawcę, niewątpliwie dotyczyć to będzie także podanych przez nadawcę wymiarów paczek i ich wagi. Przewoźnik bowiem ma prawo bronić swoich interesów przed klientami, którzy starają się np. uzyskać niższą cenę podając świadomie nieprawdziwe dane stanowiące podstawę kalkulacji ceny. Jednakże sposób sprawdzenia również musi być objęty wiedzą i zgodą obydwu stron i nie może stawiać przewoźnika w uprzywilejowanej pozycji pozbawiając nadawcę praw. Z ust. 2 wynika bardzo istotny wniosek, że przewoźnik nie może dokonać sprawdzenia przesyłki samodzielnie, ale powinny uczestniczyć w tym inne osoby. Zasadą jest, że obecny powinien być nadawca, jako podmiot szczególnie zainteresowany w wyniku tych czynności. Mogą jednak zaistnieć sytuacje, że nadawcy nie będzie przy tych czynnościach, gdyż albo nie było możliwe jego wezwanie, albo mimo wezwania nie zgłosił się w wyznaczonym terminie. Wówczas przewoźnik może dokonać sprawdzenia w obecności osób zaproszonych przez siebie. Powinny to być osoby postronne (co z zasady wyłącza np. pracowników przewoźnika), gdyż w przypadku ewentualnego sporu będą one świadkami. Ze względu na to, że osoby te muszą dać świadectwo co do prawidłowości ustaleń dokonanych przez przewoźnika, powinny one posiadać także odpowiednią wiedzę (czasem nawet specjalistyczną, np. co do rodzaju przewożonego towaru), a z tym może być czasem problem. Jedynie niemożność zaproszenia takich osób lub nieskorzystania przez nich z zaproszenia (przewoźnik nie ma prawa "wymusić" na tych osobach uczestnictwa w czynnościach sprawdzających) powoduje, że świadkami sprawdzenia przesyłki mogą być osoby zależne od przewoźnika lub pozostające z nim w jakimkolwiek innym stosunku (prawnym lub faktycznym). W każdym razie pamiętać należy, iż zawsze przewoźnik powinien podjąć co najmniej próbę zawiadomienia nadawcy o tym, że będzie sprawdzał przesyłkę, a skorzystać z obecności innych osób może dopiero po zaistnieniu przesłanek określonych w ust. 2 (T. Szanciło, Prawo przewozowe. Komentarz. Warszawa 2008).

W regulaminie świadczenia usług przewozu przez powoda nie ma mowy o sprawdzeniu wymiarów przesyłki w obecności osób towarzyszących lub powiadamianiu nadawcy. W §4 ust. 7 ww. regulaminu wskazano jednakże, iż sprawdzenie wymiarów przesyłek dokonuje się zgodnie z postanowieniami Prawa przewozowego, a zatem także art. 48 tej ustawy. Przepisy ustawy Prawo przewozowe są bezwzględnie obowiązujące i nie można umownie zmieniać ich treści, nawet ze względu na funkcjonalność czy wygodę. Dlatego zapis §4 ust. 6 musi być wykładany w świetle powołanego przepisu i jest zgodny z prawem tylko, o ile zachowana zostanie opisana procedura. Tymczasem

strona powodowa nie wykazała, iż przy sprawdzaniu wagi paczek została zachowana powyższa procedura. Powód, mimo spoczywającym na nim obowiązku z art. 6 k.c., nie wykazał, iż w celu sprawdzania wymiaru paczek zawiadomił nadawcę, jak również, iż odbyło się to przy obecności innych osób zaproszonych przez powoda. Co więcej wynik sprawdzenia przesyłki powinien być w każdym przypadku udokumentowany. Ustawa przewiduje dwie formy dokumentowania: stosowny zapis na liście przewozowym lub w odrębnym protokole, który załącza się do listu przewozowego. Strona powodowa nie przedstawiła stosownych listów przewozowych z uczynionymi na nich adnotacjami o sprawdzeniu przesyłek. Powód przedłożył natomiast wydruki zestawień nadanych przez powoda przesyłek z informacją o ich przeważeniu i wysokością dopłaty. Strona pozwana jednakże zakwestionowała przedłożone przez powoda dokumenty. W ocenie Sądu za słuszne uznać należy twierdzenia strony pozwanej, iż wydruki te nie mogą stanowić dowodu na okoliczność rzeczywistych wymiarów paczek. Przedłożone przez powoda wydruki nie zostały bowiem podpisane, w związku z czym nie można ustalić przez kogo i na podstawie jakich danych został on sporządzony. W tym miejscu wymaga zaznaczenia, że niepodpisane wydruki komputerowe nie stanowią dokumentu w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c., a tym samym nie korzystają z ustanowionego w kodeksie postępowania cywilnego domniemania autentyczności. Tym samym wobec dokonanego zaprzeczenia przez stronę pozwaną wydruk ten nie mógł być podstawą dokonanych ustaleń. Ubocznie wyłączenie wskazać należy, iż w Kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa. W rachubę wchodziłaby zatem ewentualność zastosowania przepisu art. 309 k.p.c. Przepis ten odnosi się bowiem do innych niż wyraźnie wymienionych w kodeksie środków dowodowych i tym samym może mieć zastosowanie także do wydruków komputerowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5. listopada 2008 r., I CSK 138/08). Powyższy wydruk nie stanowił jednakże dowodu na powołane przez powoda okoliczności. W związku z tym, iż jest to wydruk z wewnętrznego systemu strony powodowej, nie sposób ustalić z jego treści, na podstawie jakich danych został on sporządzony oraz, czy odpowiadają one prawdzie. Co więcej pomiędzy treścią wydruków przedłożonych przez powoda a treścią wydruków przedstawionych przez stronę pozwaną, które jednak także pochodzą od powoda, zachodzą istotne różnice w zakresie wagi paczek, po ich sprawdzeniu przez powoda. Strona powodowa nie wyjaśniła natomiast w toku postępowania przyczyn rozbieżności w treści tych dokumentów w zakresie wagi przewożonych przesyłek. Nie wskazała także podstaw obciążenia pozwanego dodatkową opłatą w wysokości 62,00 zł za każdą przesyłkę, podczas gdy z treści oferty przedłożonej przez stronę pozwaną do akt sprawy, opłata dodatkowa za ponad wymiarową przesyłkę wynosiła 40,00 zł.

Powód nie przedstawił żadnych innych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Nie sposób natomiast uznać, iż prawo przewoźnika do sprawdzenia wymiarów przesyłki realizuje się tak, że nadawca w żaden sposób nie ma możliwości obrony swojego stanowiska i wystarczy, że przewoźnik praktycznie oświadczy, że wymiary były niezgodne aby uznać, iż udowodnił swoje racje. Nie wezwano pozwanego do sprawdzenia przesyłki, żeby mógł się o tym naocznie przekonać, ale co najistotniejsze i co było już poruszane, pomiędzy wagą przesyłek, już po ich sprawdzeniu przez przewoźnika, istniały znaczne różnice. Sprzeczności występują też w treści specyfikacji sporządzonych przez powoda - różne wagi tych samych przesyłek.

Wymaga ponadto zaznaczenia, że działania pozwanego miały charakter powtarzalny i stały, w związku z tym działał według ustalonego zwyczaju, według wzorca. Jak wynika z przedłożonych przez pozwanego listów przewozowych, od 2012 r. przysyłał on do tego samego kontrahenta, taką samą ilość produktów, o takiej samej wadze, co potwierdza otrzymywanie przez pozwanego takiej samej kwoty od tego klienta za dostarczony towar. Do sierpnia 2014 r. strona pozwana nie otrzymała od powoda informacji o nieprawidłowej wadze nadanych przesyłek. Również przy wysyłaniu paczek w spornym okresie pozwany przekazał powodowi paczki o takich samych rozmiarach. Powód okoliczności tych nie kwestionował ograniczając swoje stanowisko do zgłoszenia wniosku o pominięcie twierdzeń i dowodów zaoferowanych przez pozwanego, jako spóźnionych. W tych okolicznościach pozwany miał podstawy uważać, że usługi będą wycenione na takich samych zasadach co wcześniej.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu, powód nie ma prawa żądać ceny wyższej, gdyż nie dokonał sprawdzenia wyliczenia jej podstaw zgodnie z przepisami ustawy. Jak już wskazano nie przedstawiono nawet listów przewozowych

ze stosownymi adnotacjami, czy też protokołów dotyczących sprawdzenia przesyłek. Niewątpliwie ciężar dowodu w tym zakresie obciążał powoda, jednakże nie sprostął on temu obowiązkowi.

W związku z powyższym stronie powodowej należy się wynagrodzenie za świadczone na rzecz pozwanego usługi przewozu, według cen ustalonych przez strony postępowania przy zawieraniu umowy. Tym samym ze przewóz przesyłek z sierpnia 2014 r. powodowi należy się wynagrodzenie w kwocie 127,92 zł brutto (414,00 zł netto – 310,00 zł netto = 104,00 zł netto), które to wynagrodzenie zostało uregulowane przez pozwanego przed dniem wniesienia pozwu, a zatem roszczenie powoda w tym zakresie wygasło. Z kolei za miesiąc wrzesień powodowi należy się wynagrodzenie w kwocie 111,93 zł brutto (161,00 zł netto – 70,00 zł netto = 91,00 zł netto).

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 774 k.c., zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę w wysokości 136,18 zł. Na zasądzoną kwotę składa się należność główna w kwocie 111,93 zł oraz skapitalizowane na podstawie art. 482 § 1 k.c. odsetki w kwocie 24,25 zł.

W tym miejscu wymaga zaznaczenia, iż nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut strony pozwanej o wstrzymywaniu się ze spełnieniem świadczenia. W niniejszej sprawie strona pozwana powstrzymywała się ze spełnieniem świadczenia do czasu rozpoznania przez powoda zgłoszonych przez nią reklamacji. Jednakże samo twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). W niniejszej sprawie to na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia, iż przysługiwało mu uprawnienie do powstrzymania się ze spełnieniem świadczenia. Umowa przewozu ma charakter umowy zobowiązującej, odpłatnej i wzajemnej (art. 487 § 2 k.c.). Zgodnie z art. 488 § 1 k.c. świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. W niektórych zaś przypadkach jedna ze stron umowy wzajemnej może skorzystać z prawa powstrzymania się ze spełnieniem świadczenia, jednakże uprawnienie to musi znajdować podstawę bezpośrednio w przepisach ustawy lub postanowieniach umowy. Zapłata wynagrodzenia za wykonanie usługi przewozu, jak już wskazano, jest świadczeniem wzajemnym, kodeks cywilny zaś tylko w dwóch przypadkach dotyczących świadczeń wzajemnych daje stronie zobowiązanej do świadczenia pieniężnego, możliwość wstrzymania się z jego wykonaniem: jeżeli świadczenia wzajemne powinny być spełnione jednocześnie, każda ze stron może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego (art. 488 § 2 k.c.) lub jeżeli jedna ze stron obowiązana jest spełnić świadczenie wzajemne wcześniej, a spełnienie świadczenia przez drugą stronę jest wątpliwe ze względu na jej stan majątkowy, to strona zobowiązana do wcześniejszego świadczenia może powstrzymać się z jego spełnieniem, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego lub nie da zabezpieczenia (art. 490 § 1 k.c.). W niniejszej sprawie nie znajduje jednakże zastosowania żadna z powyższych przesłanek, bowiem powód wykonał już swoje świadczenie wzajemne w postaci usługi przewozu przesyłek, za które dochodzi zapłaty wynagrodzenia, co nie było kwestionowane przez pozwanego, jak również nie zachodziła druga okoliczność, gdyż na pozwanym nie ciążył obowiązek spełnienia wcześniejszego świadczenia wzajemnego. Podkreślenia jednakże wymaga, że przepisy określające możliwość powstrzymania się przez stronę ze spełnieniem świadczenia mają charakter dyspozytywny, zatem znajdują zastosowanie jedynie wtedy, gdy strony umowy nie postanowiły inaczej. W niniejszej sprawie pozwany nie wykazał natomiast, że takie ustalenia pomiędzy stronami miały miejsce. Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że pozwany nie sprostął ciężarowi na nim obowiązkowi i nie wykazał podstawy dającej mu uprawnienie do powstrzymania się ze spełnieniem świadczenia w postaci zapłaty wynagrodzenia. Tym samym strona powodowa była uprawniona do domaga się zapłaty odsetek za zwłokę w zapłacie, od kwoty należności głównej, od dnia następnego po dniu płatności wskazanym z wystawionej przez powoda fakturze VAT, tj. od dnia 23. października 2014 roku.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Data początkowa, od której powód domagał się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt

bezsportny, art. 230 k.p.c.), w związku z czym Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 136,18 zł za okres od dnia wniesienia pozwu, tj. 23. marca 2017 r. do dnia zapłaty.

Podstawa zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych wynika z art. 4 w zw. z art. 4a w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8. marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2016 poz. 684). Podkreślić należy, iż mimo, że umowa o świadczenie przewozu przesyłek została zawarta przez strony przed nowelizacją ww. ustawy (tj. przed dniem 1. stycznia 2016 r.), to zgodnie z treścią przepisów intertemporalnych (art. 56 ustawy z dnia 9. października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 1830), przepisy tej ustawy, w zakresie żądania odsetkowego pozwu, znajdują zastosowanie w brzmieniu obowiązującymi obecnie. Do odsetek od czynności prawnej bowiem, za okres po dniu wejścia w życie powyższej ustawy, należy stosować przepisy aktualnie obowiązujące, czyli także art. 4a ww. ustawy, który wyłącza stosowanie przepisu art. 481 § 2 k.c.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na dyspozycji przepisu art. 100 k.p.c. i dokonał stosunkowego ich rozdzielenia. Powód wygrał sprawę w zakresie, w jakim powództwo zostało uwzględnione, zaś pozwany w części, w jakiej Sąd postępowanie oddalił. W konsekwencji, powód wygrał proces w 20%, zaś pozwany w 80%.

Wydatki poniesione przez powoda w niniejszej sprawie sprowadzają się do: wynagrodzenia pełnomocnika należnego stosownie do § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804) w kwocie 270,00 zł, opłaty od pozwu w wysokości 30,00 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 34,00 zł. Strona pozwana nie poniosła żadnych kosztów procesu.

Do rozliczenia zatem pozostały koszty procesu w kwocie 334,00 zł. Ponieważ pozwany winien ponieść 20 % kosztów procesu, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 66,80 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda.